

Kritisch-Exegetisches.

Zu den Briefen des Themistokles.

Zweiter Brief, an Pausanias, S. 4, Z. 24 Westerm.:
Die Argiver (so erzählt Themistokles) dringen in mich, ich solle an die Spitze ihrer Regierung treten, ἐγὼ δὲ καὶ ἀτιμάζειν αὐτῶν τὴν προθυμίαν αἰδοῦμαι, καὶ εἴ μᾶλλον λαβεῖν ἅ διδάσιν οὐχ ὑπομένω· ἢ γὰρ ἂν τὰ τοιαῦτα ἐγὼ διώκων εἰκότως ἂν καὶ ἐξωστρακίσθαι δοκοίην, καταγνώσεως τε ἐγγὺς εἶναι, μετασταθέντα με ὑπὸ Ἀθηναίων ὡς ἄρχειν ὀρεγόμενον ἐξ Ἀργους φεύγειν, ὅτι ἄρχειν ἀναγκάζομαι. Es ist zu lesen: ἐγὼ δὲ — οὐχ ὑπομένω, ἢ γὰρ ἂν τὰ τοιαῦτα ἐγὼ διώκων εἰκότως ἂν καὶ ἐξωστρακίσθαι δοκοίην καὶ ἄγνως· ὥστε ἐγγὺς εἶναι μετασταθέντα με — φεύγειν ὅτι ἄρχειν ἀναγκάζομαι.

*) Auch aus griechischen Inschriften weist mir Dr. W. Schmitz die entsprechende Schreibung nach: ΧΟΡ C. I. G. III, 6416; ΧΩΡΤΗΣ ib. 4716a⁹ (p. 1193) und 5052; ΧΩΡ 5782c (p. 1254); ΧΩ 3902c.

Dritter Brief, S. 6, Z. 2. West. an Polygnot: ἦν δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι τῆς φυγῆς αἰσθῶνται διῶξει χρώμενοι αὐτίκα αὐτοῖς ἀγαθὸς ἔσται ὁ Πανσανίας, ταῦτά καὶ ἡμᾶς ἐργασάμενοι. Es ist zu lesen: ἦν — αἰσθῶνται, διῶξει χρώμενοι αὐτίκα αὐτοῦς ἀγαθήσονται, ἃ Πανσανίαν, ταῦτά καὶ ἡμᾶς ἐργασάμενοι. Die Form ἀγασθήσομαι lehrt im 8. Brief, S. 13, 23 West. wieder.

Viertes Brief, an Leager, S. 13, 17 ff.: νῦν δὲ ἐφ' αὐτοῖς φρονοῦσιν πάμμεγα δὴ τι ἄρα (näml. Leobotes und die anderen Genossen Leagers, denen man erlaubt hat, sich von dem Verdachte des Medismus durch einen Schwur zu reinigen) καὶ ἡλίκοι οὐκ ἂν ἄλλοι φρονοῖεν οὐκ ἀπαλλαγέντες μόνον τῆς ὑποψίας καὶ τῆς βλασφημίας τῆς εἰς αὐτοὺς βλασημένης καὶ λεχθείσης, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὡς εὐσεβεῖς καὶ ὅσοι πεπιστευθῆναι ἀπαλλαγέντες. Es ist μηδὲ zu lesen; schon durch die Zulassung zum Eide hatte man sie als εὐσεβεῖς καὶ ὅσοι anerkannt.

Abend selbst S. 14, 6: ἐπιθαρόειν δὲ καὶ τὸ μείζον ἔτι ἀγάλλεσθαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ σωτηρίᾳ τίς ἂν εὐφρονῶν ὑπομείνειεν; πρότερον οὐχ ὅτι καὶ οὗτοι καταβεβόησθαι κατὰ βίον ἔσθαι καταβόησιν εἰς τοὺς Ἕλληνας οὕτω μὲν ἀνήκεστον καὶ δεινὴν, οὕτω δὲ ἄδικον καὶ ψευδῆ, ἀλλ' ὅτι οἱ μὲν ἐπιόροκοῦντες Ἀριστείδης ἦν καὶ Φαιδρίας καὶ Τισίνικος καὶ Ἀλκμαίωνίδης, οἱ δ' ὁμνύντες ὑμεῖς; Westermanns frühere Vermuthung πρότερον οὐχ ὅτι καὶ αὐτοὶ καταβεβόησθε hat er selber aufgegeben, gewiß mit Recht, denn πρότερον ist ganz am Platze, sobald es nur eine Zeile herunter rückt. Es ist zu lesen: ἐπιθαρόειν — τίς ἂν εὐφρονῶν ὑπομείνειεν; οὐχ ὅτι καὶ αὐτοὶ καταβεβόησθε πρότερον καταβόησιν — ψευδῆ, ἀλλ' ὅτι οἱ μὲν ὀροκοῦντες Ἀριστείδης ἦν κ. Φ. κ. Τ. κ. Α., οἱ δ' ὁμνύντες ὑμεῖς.

Wierzehnter Brief, an Pausanias, S. 9, 22: καὶ τελέσειν ἃ διέγνωκας, ᾧ μάταιε, ἐλπίζεις, ἀποτιχῶν τε λήσεις ὅτι σοῦ τὸ φρόνημα μόνον ἦν προδόνον, τὰ δὲ ἔργα ὑπέστησεν; So Westermann; die Hs. und Ceryophilus: γῆς εισοτισουτε. Der Zusammenhang scheint aber λέξεις zu fordern.